

Με τον ΑΝΔΡΕΑ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ

«ΠΗΔΑΣ χωρίς αλεξίπτωτο;». Εύστοχο το σύνθημα της σημειολογικής καμπάνιας για το AIDS. Στο ιστορικό «Ντόλτσε», στα αδιαμφισβήτητα σύνορα Εξαρχείων - Κολωνακίου δηλαδή, Σάββατο μεσημέρι μοίραζαν Durax προφυλακτικά. Ουχί η Μαριλίζα και η Φώφη άρρωστοι γαύροι τα μοίραζαν.

«ΕΝΑ διεγερτικό προφυλακτικό για μεγαλύτερη απόλαυση και των δυο» έγραφε η ετικέτα και προσεφέρθη ο μεγαλόψυχος να ψηλαφίσω τα κώλα γνωστού βάζελου αρχισυντάκτη μπας και αποκτήσει την απαιτούμενη ελαστικότητα και την απαραίτητη εμπειρία στο πισωκέντημα· μην του κακοφανεί, μην πονήσει το παιδί την κατακόκκινη Κυριακή...

ΕΙΝΑΙ πληκτικό να γίνονται τα ντέρμπι μας περίπατος. Πάρε παράδειγμα τον Αντώνη, ο οποίος εκτός των άλλων ελέγχεται για τη γαυροσύνη του, πόσο άνετα πήρε την κούπα χάρη στα δύο γκολάκια του κόκκινου Πάνου στη Β' Αθηνών· κι ευτυχώς για την ενότητα της παράταξης, δεν πανηγύρισε मिलιταριστικά όπως το δικό μας το ψευδοπανικό ο Μήτρογλου, αγνοώντας την επίπληξη του προέδρου Σωκράτη.

ΧΩΡΙΣ αλεξίπτωτο πηδάμε. Ο,τι μας κάτσει. Μέχρι και την οριεντάλ χορεύτρια του Ντουμπάι κατάφερε να κουτουπώσει η αφεντιά μας, α-

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΤΣΙΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και...μη

ποκτήσαμε παράσημα και κινδυνεύει τώρα να μολυνθεί η οικογένειά μας. Δεν σε σώζει που 'ναι η επιχείρησή σου υγιής, αφού κάνεις αλλαξοκωλιές με πέτινες επιταγές ανά πάσα στιγμή κινδυνεύεις και 'συ να σφραγιστείς. Η πολιτεία δεν εφαρμόζει τους νόμους της, ο Ψωμιάδης κυκλοφορεί ελεύθερος κι ε-

Πυθία, στον «Flash 9,61» ότι θα πάει μισό εκατομμύριο σούμπιτο να τους ψηφίσει. Οχι μόνο γιατί από κάπου, απ' όπου μπορεί ο καθένας - η καθεμία θα προσπαθήσει να πιαστεί. Αλλά κυρίως διότι ζούμε πλέον μέσα σ' ένα πλασέμπο, σε μία δημοκρατία τηλεοπτική. Απ' το χαζοκούτι η Βασίλω όλα τα κονσουμάρει-

Χωρίς αλεξίπτωτο

σύ που προσδοκούσες με τις οικονομίες σου απ' την ASPIS να συνταξιοδοτηθείς, θα λάβεις οσονούπω το πόρισμα μιας μελέτης αναλογιστικής: «Αντε πέθανε καμήνε, επιβαρύνεις το Ασφαλιστικό μας σύστημα όσο ζεις!» Ομιλούμε πάντα από απόψεις επιστημονικής: «Ελλάς-Ελλάς-Αντώνης Σαμαράς». Πνιγμένος είσαι, απ' τα μαλλιά σου θα πιαστείς.

ΑΔΕΙΑ είχα πάρει, δεν απεβίωσα ακόμη. Και το προέβλεψα πάλι η

παρακολουθεί πάρτι, μνημόσυνα, βαφτίσια, άμα της στείλεις πρόσκληση πρώτη απ' όλους θα 'ρθεί· σιδέρωσε ταγεράκι, στολίστηκε γιατί επιτέλους ήρτεν η ώρα της: Τώρα θα δεις κουμανταδόρε της συμφοράς τι θα πει λαϊκή συμμετοχή!

ΔΕΝ λυπάμαι για την Ντόρα. Αν δείξει λίγη ακόμη συστολή το ΠΑΣΟΚάκι, η Βασίλω θα ξανακαλέσει τον ορίτζιναλ Μητσοτάκη να μας κυβερνήσει μέχρι το 3250. Αν υπάρχουνε και δεν μας έχουν απα-

γάγει οι εξωγήινοι του Χαρδαβέλλα. Έχει δίκιο ο Αλαβάνος: είμαστε τρελοί, γι' αυτό δηλώνουμε ακόμη αριστεροί. Το διαπίστωσα την τελευταία 5ετία που γύρισα όλη την Ευρώπη την Ανατολική κι έπαθα μιλάμε μεγάλη ήττα ψυχολογική. Κατάπια την επιθετικότητά μου γιατί όσα τολμώ να γράφω εδώ ούτε να τα ψελλίσω δεν μ' έπαιρνε εκεί. Εκ θεμελίων χρειάζεται ο σύμπαξ κόσμος αλλαγή, αλλά αν δεν είσαι ικανός να φτιάξεις μια πρόταση ρεαλιστική, μια αντιπολίτευση προγραμματική, οι μόνοι που μπορεί να σ' ακολουθήσουν είναι κάτι τύποι σαν και του λόγου μου· παραδοξολόγοι γραφικοί, ολότελα τρελοί.

ΥΠΟΧΟΝΔΡΙΟΙ, γκρινιάρηδες, εγωπαθείς, αγοραφοβικοί, ρομαντικά κυνικοί, νευρωτικοί, σαν τον φτυστό ήρωα του Γούντι Αλεν που συνήθως αυτοκτονεί για να σωθεί. Και γι' αυτόν υπάρχει πάντα μια πιτσιρικά δροσερή έτοιμη να τον ερωτευτεί. Κι ένα μέντιουμ που θ' ανακόψει την ελεύθερη πώση του και θα τον παντρευτεί. Και ξαφνικά ο μπαμπάς της ότι είναι γκέι συνειδητοποιεί και η θεούσα μαμά της με δύο άνδρες ταυτοχρόνως συζεί. Ο Γούντι Αλεν πραγματεύεται σε μία ταινία κωμικά τραγική τη σχίζα που ζει η συντηρητική Αμερική, αλλά και την (ευ)τύχη(α) που φέρνει ό,τι κεφάρει στη ζωή όταν το χάος αυτοργανωθεί. Οποιος-α δεν είδε ακόμη αυτή την ταινία, αξίζει να τη δει.

*** Λεωνίδας Λοιζίδης**

Πολύ σημαντικές οι προσπάθειες του Ελληνοκύπριου σκηνοθέτη, Λεωνίδα Λοιζίδα, χρόνια τώρα για τη διάδοση του Ελληνικού Πολιτισμού στα πέρατα της οικουμένης μέσω του Θεάτρου. Εκαιτοντάδες τα ταξίδια του με πλέον πρόσφατο αυτό τους τελευταίους μήνες με τον γύρο της Βορείου Αμερικής. Απευθυνόμενος στο απαιτητικό αμερικανικό κοινό, σε Έλληνες της Αμερικής, αλλά και σε κάθε πολίτη του κόσμου με αγάπη στην τέχνη του θεάτρου, ο σκηνοθέτης με το άσβεστο πάθος για διάδοση του αθάνατου ελληνικού πνεύματος γίνεται πρεσβευτής Ελληνικών ιδεών σε κάθε σημείο του πλανήτη.

Ο Λεωνίδας Λοιζίδης αποδεικνύει για μια ακόμη φορά πως το Ελληνικό πνεύμα έζησε και διαδόθηκε χιλιάδες χρόνια τώρα, γιατί κάποιοι επιφανείς Έλληνες ξεπερνούν τον μέτρο και το ατομικό τους συμφέρον για να προσφέρουν στην κοινωνία, στην πατρίδα, στον κόσμο.

Σε βίντεο που έχει βιντεοσκοπηθεί στο Λος Άντζελες, την προηγούμενη ημέρα της παράστασης των Τρωάδων, ο σκηνοθέτης μιλά για τη δουλειά του, για την περιοδεία του, για τις φιλοδοξίες των άξιων συνεργατών του, που τον ακολουθούν για να υπηρετήσουν με την σειρά τους τον κοινό σκοπό. Αυτό τον σκοπό που οι περισσότεροι Έλληνες θα έπρεπε να είχαμε, αφού είμαστε και εμείς κάτοχοι μεριδίου αυτής της τεράστιας παγκόσμιας κληρονομιάς, που περιγράφεται με το όνομα ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ. Τέλος συγκινητική είναι η στιγμή που ο καλλιτέχνης αναφέρεται στους πόρους που απαιτεί αυτό το έργο. Πόρους που δυστυχώς πολύ δύσκολα αποκτώνται και που το επίσημο κράτος τότε δίνει με το σταγονόμετρο και τότε δεν παρέχει καθόλου. Και να σκεφτούμε μάλιστα, πως δυστυχώς το κράτος σπαταλά εκατομμύρια σε τζάμπα ταξίδια μερικών, υπερσυνέδρια και υπερθεάματα. Δεν μπορούν να αντιληφθούν οι επίσημοι φορείς της πολιτείας πως η διάδοση του πολιτισμού πέραν των άλλων είναι και εθνική επένδυση;

*** Ιστορία**

Διάβασα σε αθηναϊκή εφημερίδα: «Ιδιαίτερως εμπνευσμένη η επιλογή της κυρίας Θάλειας Δραγώνα για τη θέση του γενικού γραμματέα στο υπουργείο Παιδείας. Με την ίδια λογική θα μπορούσε να αναλάβει υφυπουργός και η κυρία Ρεπούση...! Το βρίσκω διαβολι-

κά λογικό. Αν μάλιστα μετακληθεί και ο κ. Σόρος για να μας συγγράψει την αληθινή ιστορία της ασυνέχειας στην καλλιέργεια της πατάτας ανάμεσα στα έθνη, θα 'χουμε αγγίξει το τέλειο στα ελληνικά γράμματα για τα αεί κούτσουρα και τους διά βίου ραγιάδες. Πάντως το δίδυμο μίσης Diamantopoulos και κυρίας Δραγώνα με τη «μία να κόβει και την άλλη να ράβει» (καθώς έλεγαν οι γιαγιάδες στη Σμύρνη πριν τη νίλα του Δράμαλη στο Καζίνο Λουτρακίου) προοιωνίζεται νέες λαμπρές στιγμές του Διαφωτισμού made in Greece...».

*** Καλόο!**

Ο Κώστας παίρνει τηλέφωνο τον φίλο του το Γιάννη στην Θεσσαλονίκη και του λέει:

- Φίλε Γιάννη, έρχομαι εκτάκτως στην Θεσσαλονίκη για δουλειά, θα φτάσω αργά το βράδυ, μπορείς να με φιλοξενήσεις για μία βραδιά;

- Καλά ρε Κώστα και το συζητάς; Φτάνοντας ο Κώστας κατά της 1:30 το βράδυ στο σπίτι του Γιάννη.

- Κώστα, θες να κοιμηθείς με το μωρό στο δωμάτιο, ή στο σαλόνι να σου στρώσω κάτω;

- Άσε μην ανησυχήσω το μωρό, θα κοιμηθώ στο σαλόνι.

Το πρωί ο Κώστας σηκώθηκε πιο νωρίς, από τους άλλους και πήγε στην κουζίνα να φτιάξει έ-

να καφέ και τι να δει!

Μια ψήλη ξανθιά δίμετρη με το στήθος έξω να φοράει μόνο ένα string! Τα ψιλοχάνει για λίγο και ρωτάει γεμάτος απορία:

- Συγγνώμη, εσύ ποια είσαι;
- Εγώ είμαι το μωρό, εσύ ποιος είσαι;
- Εγώ είμαι ο μακάκας που ήρθε χθες....

*** Μια λέξη κάθε ημέρα**

“Μάλλιασε η γλώσσα μου”: Στη βυζαντινή εποχή υπήρχαν διάφορες τιμωρίες, ανάλογες, βέβαια, με το παράπτωμα. Όταν π.χ. κάποιος έλεγε πολλά, δηλαδή έλεγε λόγια που δεν έπρεπε να ειπωθούν, τότε τον τιμωρούσαν με τον ακόλουθο τρομερό τρόπο. Του έδιναν ένα ειδικό χόρτο, το οποίο ήταν υποχρεωμένος μασώντας το να το κάνει πολύ μέσα στο στόμα του. Το χόρτο, όμως, αυτό ήταν αγκαθωτό, στυφό και αρκετά σκληρό, τόσο που κατά το μάσημα στο στόμα του πρηζόταν και η γλώσσα, το ελατήριο δηλαδή της τιμωρίας του, άνοιγε, μάτωνε και γινόταν ίνες-ίνες, κλωστές-κλωστές, δηλαδή, όπως ακριβώς είναι και τα μαλλιά. Από την απάνθρωπη αυτή τιμωρία προέκυψε και η παροιμιώδης φράση: “μάλλιασε η γλώσσα μου”, που τη λέμε μέχρι σήμερα, όταν προσπαθούμε με τα λόγια μας να πείσουμε κάποιον για κάτι και του το λέμε πολλές φορές.

